
VERGETEN GENTSE SCHRIJVERS: ACHILLES GAUTIER 1.

Ik kende Achilles alleen van ziens. Als leerling van de hogere klassen in het atheneum, later in de vroege jaren zestig, als trouwe zaterdagse gast van café De Amber in de Sint-Pietersnieuwstraat. Toen hét stamcafé van heel veel studenten. Ik wist ondertussen alleen zijn naam en dat hij ook schreef.

Tot ik hem op een avond in 1976 ontmoette bij Sint-Jacobs. Ik heb hem aangesproken en uitgenodigd eens bij mij langs te komen. Ik woonde toen op de Kromme Wal, hij in Nieuwpoort. Neenee, niet de stad, maar de straat hier om de hoek. Bijna bureu. Hij zei dat hij zich mij ook herinnerde als vaste klant van De Amber. Toevallig zat hij er altijd voorin bij de kaarters, ik achterin bij de dansvloer en de kicker. Nooit een woord gewisseld.

‘s Anderendaags al is Achilles langs gekomen. Een vlotte, spraakzame en aangename kerel. Intelligent bovendien. Wekte vertrouwen. Leek me een fidele kameraad. De stap naar vriendschap zal een klein pasje zijn. Werkleider in de geologie aan de Sterre, meer in het bijzonder de paleontologie. Hij behoorde zelf tot de top van de paleontologen en nam vaak deel aan buitenlandse opgra-

vingen. Hij schreef gedichten en toneel. Hij schilderde ook. In zijn jeugd had hij poppenspel gespeeld; hij stichtte zelfs een eigen marionettentheater, dat Fantasia heette. Hij was gehuwd, maar zijn vrouw Betty woonde in Drongen, waar ze een kledingzaak had. Hij leefde alleen, maar hij was niet eenzaam of ongelukkig. Toen hij jaren geleden aan de Drie Leien in Drongen woonde met Jean Bilquin als buurman, heeft hij een zoontje gehad, maar dat is op vijfjarige leeftijd overleden. Dat is ten andere de reden waarom hij alleen woont. Betty en hij konden niet zo goed de dood van hun kind verwerken. Hij heeft een foto in zijn portefeuille, maar praat daar nooit over. Hij ging regelmatig op bezoek bij zijn moeder die in de buurt van het station in de Prosper Claeystraat woonde. Hij had een broer en een zus. Het viel me ook dadelijk op dat hij veel en snel kon drinken. Hij rookte niet.

Als het al niet 's anderendaags was, heeft het zeker niet langer dan twee of drie dagen geduurd tot hij terugkwam. Dankzij de literatuur, Yang, de poëziesreeks, de schilderkunst, de universiteit, parallel lopende levensopvattingen, zijn bereidheid te luisteren, zijn kennis van het Gents dialect en heel wat gemeenschappelijke vrienden en kennissen hadden we heel wat raakpunten en viel het gesprek nooit stil. Duurde altijd tot laat in de nacht. Hij kon boeiend over zijn belevenissen in het buitenland vertellen en in zijn verhalen over beentjes, schelpen en de inhoud van afvalputten wist hij de prehistorie tot leven te brengen. Hij had een gezonde en nuchtere mening over heel wat onderwerpen. Een ruime belangstelling. Die regelmatige bezoeken hebben jaren geduurd, alleen af en toe onderbroken door weken afwezigheid als hij weer eens deelnam aan opgravingen. De dag na zijn terugkomst, zagen we hem terug. We hebben verschil van mening maar nooit een woordenwisseling gehad.

Eigenlijk praatte hij heel weinig over literatuur. Hij las vooral de klassieken. Hij schreef alleen als hij iets te zeggen had en niet om bekend te worden, ermee te pronken of in de literatuurgeschiedenis terecht te komen. Had geen hoge dunk van de Vlaamse prozaschrijvers. Net zoals Richard Minne was hij van mening dat er veel wiskesvliegers tussen liepen. Bij mijn weten heeft hij ook zelden aan literaire avonden deelgenomen.

Tot zolang we Yang zelf hebben afgewerkt, was hij een van de weinige redacteurs die het niet te min vond om uren rond de tafels te lopen om de gedrukte blaadjes tot boekjes samen te leggen, terwijl Julien Vangansbeke samen met zijn vrouw omslagen zat te lijmen. Een steeds weer terugkerende zaterdagse bezigheid.

Zonder het uit te spreken, verweet ik hem soms zijn behoedzaamheid, zijn terughoudendheid, zijn gebrek aan lef om (literaire) initiatieven te nemen, eens een keertje echt enthousiast of uitbundig te zijn.

Op een dag is hij naar Zomergem (de gemeente, niet de straat) verhuisd, waar hij zich drie tot een soortement fermette omgebouwde oude huisjes had gekocht. Aan die huisjes was ook een wei verbonden en op die wei kwam na enige tijd een ezel. Die ezel kreeg de naam Homar, Arabisch voor ezel. Toen we daar op een zomerse dag op bezoek kwamen, ben ik bij gebrek aan een paard dan maar op zijn rug gaan zitten. Een mediterrane belevenis. Een bijbels figuur of Sancho Panza?

Vandaag (2007) loopt op de wei Homar III. Homer I en later Homar II braken regelmatig uit, tot Achilles prikkeldraad heeft gespannen. Drie keer ging Homar I in de buurt “dienen”. Ook bij de baron van Lovendegem, wat aanleiding gaf tot een kleine processie. Vooraan een personeelslid van de baron, dan de baron, dan Achilles met de weinig enthousiaste Homar aan een touw, gevolgd door Betty in de auto met door het raampje een harde bezem, waarmee ze van tijd tot tijd in Homars achterste prikte. Langs de weg een grinnikende landman. Toen Homar in de dreef van het kasteel het ezelinnetje zag, haalde hij dadelijk zijn indrukwekkende roede uit de schede. De barones, die op het bordes de stoet stond op te wachten, sloeg de handen op de borst en riep: “O, que c’est beau, la nature!”

Daniël Van Ryssel
